

Virksomhed, som arbejdede ved det fysiske Arbejde. Disse er det, man byder denne Forsørgelse, indsat i en Paragraf i Fattigloven, og for dem er det, at man vil kalde det her omtalte en Alderdomsforsørgelse. Det forekommer mig, at de, der byde dette, skulde tænke lidt paa, hvor omfendtlige de ere, saa snart der er Tale om en Alderdomsforsørgelse for dem og deres. Kommer der en Pensjonslov til dette Ting, selv om det er for Embedsmænd, som maasse have grebet for dybt i den Kasse, som har været dem betroet, er man ikke bange for at udtale fra Højres Side, fra Regeringens Benner Side i det hele taget, at Pensionen er alt for lav. Til enhver Tid er man bange for, at Understøttelsen ikke skal blive rigelig nok for dem, der have gjort sig fortjente af Samfundet ved at administrere det, som andre have frembragt. Jeg har ikke været med til at stemme imod disse Pensioner i Almindelighed, skønt der maasse kunde have været Grund til at gøre det for om muligt at tilvejebringe en ordentlig Pension for dem, som have slidt og slæbt hele Livet igennem; men jeg har ikke stemt imod saadanne Pensioner, fordi jeg aldrig misunder nogen, at de saa en Alderdomsforsørgelse, og fordi jeg ikke misunder noget Menneske en glad Alderdom. Men de Herrer, baade fra den ene og den anden Side her i Salen, burde betænke, at man heller ikke burde være saa karrig, naar det gælder om at vedtage en Forsørgelse af gamle udslidte Arbejdere. Det forekommer mig ogsaa netop, at naar man ser paa Regeringens Motiver til at komme frem med denne Paragraf, saa har egenlig Regeringen, den Gæng den forelagde dette Forslag, i det mindste ikke klart haft den Opfattelse — som vel kan læses mellem Linjerne — at den ved denne Paragraf vilde løse Alderdomsforsørgelsesproblemet eller blot forsøge en Løsning deraf. Der sagdes i Motiverne til Paragraffen i Anmærkningerne Side 34, at „herved sigtes i første Række til Trang begrundet i Alderdomsuvælgelighed“, men der er ikke udtalt noget om, at man her har villet foreslaa en Alderdomsforsørgelseslov, saaledes som det Spørgsmaal i Almindelighed er blevet opfattet. Det var kun Meningen at afhjælpe den Trang, som er en Følge af Alderdomsuvælgelighed, mellem de fattige, mellem dem, som egentlig ikke høre under Fattigvæsenet. Og der siges videre i Anmærkningerne til Lovforslaget, Side 35 at „den første Betingelse for, at der kan stilles Krav om en Understøttelse af den omhandlede Art, maa være, at vedkommende ikke er i Stand til at forsørge sig selv eller sin Familie, og at den Understøttelse, hvor-

om der kan være Spørgsmaal, ikkun kan være det nødvendige til Livets Ophold og Kur og Pleje i Sygdomstilfælde; hvad der gaar ud herover, maa blive en frivillig Sag. Betingelserne for og Størrelsen af den Understøttelse, der kan ydes, ville saaledes falde sammen med, hvad der i saa Henseende gælder for egentlig Fattighjælp“. Det forekommer mig heller ikke, at den ærede Ordfører for Mindretallet var begejstret for dette Endringsforslag af Hvertallet som værende en Paragraf, der skulde løse Alderdomsproblemet. Det forekommer mig ogsaa, at han tog en vis Afstand deraf, og det er jeg ham i og for sig taknemmelig for. Jeg synes altjaa, at hverken Regeringen eller Mindretallet i Virkeligheden fra Begyndelsen har villet erklære, at de paa denne Maade tænkte sig Muligheden af, at de kunde løse det brændende Spørgsmaal om en Alderdomsforsørgelse for ubemidlede. Men er det da ikke saa meget desto mere besynderligt, at andre, som hidtil — for mig i hvert Fald og for mine Meningsfæller — have staaet som dem, der rakte videre i Humanitet og Klarhed over, hvorledes disse Spørgsmaal skulde løses — er det da ikke forunderligt, at just de have knyttet deres Haab til ad denne Vej ved Bestemmelsen i Fattigloven at kunne løse Alderdomsproblemet? Det forekommer mig, at det skulde være saaledes, at disse ærede Medlemmer stillede sig paa det Standpunkt, at skulle vi komme til en Løsning af Alderdomsforsørgelsen her i Landet — som de allerede i det mindste have fattet Haab om, skal kunne gennemføres — saa maa dette kunne ske paa den Maade, at de gamle Arbejdere kunne modtage denne Understøttelse paa deres gamle Dage, ikke som en Naade, som en Hjælp efter Fattiglovens Bestemmelse, men som noget, der tilkommer dem som en Ret for deres Arbejde og Stræben for at berige Samfundet i den Tid, de have levet og virket. Vi havde hidtil haabet, at denne Anskuelse laa til Grund hos enhver Demokrat, der i Virkeligheden vilde være med til en Løsning af Alderdomsforsørgelsesproblemet. Men jeg skal ikke nægte, at, efter hvad der nu er frenkomet, er mit Syn herpaa blevet noget anderledes. Der er vel ingen Tvivl om, at den Paragraf bliver vedtagen i den Stikelse, hvori Hvertallet har foreslaaet den. Men naar den ærede Ordfører udtalte, at han var overbevist om, at de fattige rundt omkring i Landet vilde være glade ved denne Bestemmelse, selv om den ogsaa stod paa Fattigloven, saa tillader jeg mig virkelig at have en anden Mening. De fattige rundt omkring i Landet have selv